

Interessen for Velgørenhed i Almindelighed baade den private og den offentlige, idet det jo nemlig nu er saaledes, at den Omstændighed, at en Person, der søger Alderdomsunderstøttelse har opsparet sig en lille Kapital eller ejer et lille Hus, som det vil være vanskeligt at realisere, men som dog har nogen endnu ikke behæftet Værdi, eller har et Legat eller er understøttet af private, ikke kan komme i Betragtning, idet det afdrages i den Understøttelse, der bliver tillagt ham. Det er derfor klart, at den, der sørger for at have rent Bord, naar han er 60 Aar, bliver begunstiget fremfor den, der har sparet noget op i tidligere Aar. Det er en stor og beklagelig Ulempe, som man ved Anvendelsen af Loven af 9de April 1891 ofte har følt sig stødt over og været smertelig berørt af, og jeg hilser derfor med Glæde det Forslag til Ændring i denne Ordning, der foreligger i § 2, og som gaar ud paa, at Indtægter, som Andrageren maatte have gennem privat Understøttelse, Livrente, Pension eller lignende, inden for et Beløb af tilsammen 100 Kr. aarlig, skulle lades ude af Betragtning ved Bestemmelsen af Alderdomsunderstøttelser. Dette, siges der videre, gælder ligeledes med Hensyn til Brugen af „det til Bolig fornødne Husrum i eget eller anden Mands Hus“. Jeg forstaaer denne Bestemmelse saaledes, at de 100 Kr. under alle Omstændigheder skulle afdrages, selv om vedkommende har noget mere end et saadant Beløb; men hvis min Opfattelse i den Henseende er rigtig, tror jeg, det vilde være heldigt at omredigere Paragraffen noget, saaledes at denne Mening traadte utvivlsomt frem. I det hele og store er jeg imidlertid glad ved Bestemmelsen, der ved den fremtidige Brug af Loven af 1891 vil gøre det muligt at komme over mange Skær, som man hidtil er strandet paa.

I Loven af 1891 er der en i mange Tilfælde streng Bestemmelse, som gaar ud paa, at den Fattigunderstøttelse, en gift Mand har nydt, regnes for ogsaa at være nydt af hans Hustru, naar hun senere bliver Enke eller forladt Hustru. Denne Regel er jo stemmende med den almindelige Lovgivning, men den har undertiden ret haarde Konsekvenser, og jeg er derfor glad ved det Forslag, som foreligger i § 1 om, at vedkommende Kommunalbestyrelse, hvor særlige Omstændigheder maatte tale derfor, skal kunne bortse fra den. Ligeledes finder jeg det rigtig og naturligt, at Hjælp, som er ydet i Anledning af Sygebehandling, ikke skal være til Hinder for, at vedkommende opnaar Alderdomsunderstøttelse,

naar i øvrigt de andre Betingelser ere til Stede. Jeg er overhovedet tilbøjelig til at mene, at Sygehjælp i Almindelighed bør være undtagen fra Reglerne om Fattighjælp. At det sker her, finder jeg naturligt og rigtigt, men vil dog henstille, om man ikke skulde affatte Bestemmelsen i Slutningen af § 1 med noget større Varsomhed for at undgaa, at den bliver misbrukt til overhovedet at gøre Reglen om, at man ikke maa have nydt Fattighjælp, illusorisk. Ogsaa dette henleder jeg et eventuelt Udvalgs Opmærksomhed paa.

Af det, jeg her har bemærket, fremgaar altsaa, at jeg i det hele, paa en enkelt Undtagelse nær, kan slutte mig til det foreliggende Forslag. Men der er et Par andre Spørgsmaal, som jeg synes der kunde have været Anledning til med det samme at tage under Overvejelse. Det ene er Spørgsmaalet om Refusion mellem Kommunerne. Reglen efter Loven af 1891 er jo den, at det er Opholdskommunen, der udreder Alderdomsunderstøttelsen, og at Forsørgelseskommunen erstatter tre Fjerdedele deraf. Jeg finder Reglen i sig selv rigtig — rigtig, saa længe det beror paa et fuldstændig frit Skøn, hvor meget Opholdskommunen vil give en andetsteds hjemmehørende Person. Under denne Forudsætning finder jeg det rigtigt, at man siger: I kunne træffe Afgørelsen efter eders bedste Overbevisning, men kun tre Fjerdedele paahviler det Hjemstedskommunen at udrede. Anvendelsen af denne Bestemmelse er imidlertid i mange Tilfælde til stor Prægravation for enkelte Kommuner, navnlig for Kjøbenhavn og Købstadkommunerne. Det er jo nemlig saa, at Alderdomsunderstøttelsen, hvilket statistisk er oplyst, gennemgaaende er højere i Købstæderne — og endnu højere i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg — end paa Landet. Dette fører da til, at Personer, naar de have fyldt de 60 Aar og ellers mene at kunne opfylde Lovens Bestemmelser, føle sig stærkt fristede til at begive sig ind i en saadan Kommune, hvor Vilkaarene ere gunstigere for at erholde deres Alderdomsunderstøttelse der. Nu vil man, tror jeg, vel i mange Tilfælde kunne sige, at naar en Person, der indtil sit 60de Aar har kunnet leve i sin Hjemstedskommune, senere flytter ind i en anden Kommune, hvor han er ubekendt, og hvor Livet er dyrere, saa er den Forlegenhed, han derved kommer i, selvforskyldt; han kunde være bleven, hvor han har hjemme og hidtil har kunnet ernære sig, og skulde ikke være kommen ind i en fremmed Kom-